

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci žalobce: J. Č., zastoupený: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2017, č.j. KrÚ 14068/20173/ODSH/124,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 18.11.20163, č.j. OSA/P- 203/16-D/16 a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl uvedeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mitsubishi Pajero, RZ: XXX XXXX dne 13.2.2016 v době okolo 13:35 hodin v Pardubicích u křižovatky ulic Palackého a Hlaváčova jel ve směru jízdy do centra a neřídil se vodorovným dopravním značením „V15“ a svislou dopravní značkou IP 20a (vyhrazený jízdní pruh), když projel křižovatku ve vyhrazeném jízdním pruhu pro BUS. Žalobci byla za spáchání uvedeného přestupku uložena podle § 11, § 12) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu. Zejména namítal prekluzi přestupku, neboť odpovědnost přestupku údajně spáchaného dne 13.2.2016 měla dle výkladu žalobce zaniknout dne 13.2.2017, a to z důvodu nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., když žalobce konkrétně odkázal na čl. II odst. 3 novely: Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalobce má za to, že tato nová hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek může být aplikována pouze na přestupky spáchané od 1.10.2016.

Dále žalobce napadl správními orgány zjištěný průběh skutkového děje. Tvrdil, že do vyhrazeného jízdního pruhu vjel z toho důvodu, že se vyhýbal překážce (dvě dřevěné latě) a dále z důvodu, že dopravní značka IP 20a byla zneplatněna škrtnutím oranžovo-černým pruhem. Dále žalobce tvrdí, že vyslechnutý policista neuvedl pravdu ohledně vzdálenosti, ve které od místa manévru stál, stál nejméně 123 m, nikoliv tvrzených 50 m, nemohl tak překážku vidět. Žalobce v průběhu správního řízení navrhl provedení vyšetřovacího pokusu, ohledání místa a výsledků spolujezdkyně. Správní orgán prvního stupně však výsledků spolujezdkyně neprovedl, ač mu to žalovaný v prvním zrušujícím rozhodnutí doporučil, což žalobce považuje za vadu řízení, neboť bylo porušeno jeho právo nechat vyslyšet svědky ve svůj prospěch zakotvené v čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále žalobce považuje za nevěrohodné to, že si policisté „zázračně“ při výsledku vzpomněli, že dopravní značení kontrolovali. Žalobce tvrdí, že nebyly důvody pro upřednostnění výpovědi policistů.

Dále žalobce namítá nedostatky výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť v něm není uveden odkaz na § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu, k jehož porušení mělo primárně dojít. Dále namítá, že dopravní značky V15 a IP 20 nelze porušit, mají pouze informativní charakter. Žalobci je nesprávně kladeno za vinu porušení § 4 písm. c) téhož zákona. Dále sporuje, že správní orgán posoudil skutek nesprávně zřejmě jako dva přestupky, byť se jedná o pokračující skutek.

Dále žalobce namítá nedostatečné určení místa přestupku a způsobu spáchání, není dle něj jednoznačné, kterou ulicí vlastně měl jet. Konečně žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů, neboť nebyla prokázána materiální stránka a vina žalobce. Nepřezkoumatelnost namítá rovněž ve vztahu k žalovanému rozhodnutí, neboť tvrdí, že odůvodněním došlo ke změně části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž by se to promítlo do výroku.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost, když setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, prekluzi, tak, jak ji vykládá žalobce, odmítá s odkazem na Metodickou pomůcku k zákonu č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony, dostupnou na www.mvcr.cz/clanek/stavajici-zakon-o-prestupcich.aspx.

Posouzení důvodnosti žaloby:

Žaloba byla podána osobou oprávněnou k podání žaloby, a to včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1), 2) s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí a na tento plně odkazuje. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvala judikuje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130) a jak krajský soud v této věci činí. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je přitom třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti).

Dále krajský soud zdůrazňuje, že žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně toliko blanketní odvolání, které přes řádnou výzvu nedoplnil. K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci následných blanketních odvolání ve správním řízení) a

k zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl NSS v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017:

„ I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nabrzdovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

K tomu je třeba doplnit, že primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, tedy zpochybněna správnost či vhodnost úseku měření, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup, tj. názor o tom, že by obviněný z přestupku nemusel prokazovat jím tvrzené nezákonnosti, by „v podstatě znamenalo, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“ (rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). Tedy jestliže zůstal žalobce v průběhu správního řízení po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nečinný, když uplatnil toliko blanketní odvolání, ač mu bylo známo, jakým způsobem správní orgán prvního stupně doplnil dokazování na základě pokynu žalovaného (výslech zasahujících policistů), pak musí být srozuměn s tím, že soud jeho obranu může vyhodnotit jako účelovou.

V dané věci přitom byly skutkové okolnosti prokázány oznámením přestupku ze dne 13.2.2016 včetně fotografií vozidla, když žalobce na místě samém s přestupkem nesouhlasil, avšak neuvedl, že by se snad vyhýbal překážce či že je přeškrtnuta nějakým způsobem dopravní značka IP 20a a dále byly prokázány úředním záznamem ze dne 16.2.2016 obdobného obsahu. Správní řízení bylo zahájeno písemným sdělením a předvoláním k ústnímu jednání na dne 29.3.2016, které bylo žalobci doručeno dne 17.3.2016. Dne 29.3.2016 byl při ústním jednání proveden výslech policisty P. V., který potvrdil, že ve vozidle byla spolujezdkyně a zejména, že „vozidlo najelo přímo do pruhu pro autobus, ničemu se nevyhýbalo.“ Dále uvedl, že vozidlo zastavila hlídka po ujetí asi 50m.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11.4.2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jak popsán shora, bylo k odvolání žalobce zrušeno, když žalobce tvrdil, že se vyhýbal překážce a že byla zneplatněna dopravní značka. Věc byla vrácena k novému projednání s tím, že má být doplněno dokazování o opětovný výslech policisty P. V. a o výslech druhého z policistů a zvážen případný výslech spolujezdkyně.

Dne 25.10.2016 byl tak při ústním jednání za účasti žalobce a jeho zmocněnce doplněn důkazní materiál o opakovaný výslech P. V., který vypověděl, že po ukončení kontrol bylo zkontrolováno dopravní značení, které bylo v pořádku. Nadto svědek vypověděl, že dne 25.10.2016 byla provedena kontrola viditelnosti případné překážky, latě, která prokázala, že by lať byla ze stanoviště policistů viditelná. Dále byl proveden výslech druhého policisty J. P., který shodně vypověděl, že dopravní značení bylo bez závady a dále, že vozidlo žalobce najelo přímo do vyhrazeného jízdního pruhu. Dále potvrdil, že dle provedeného měření je začátek vyhrazeného jízdního pruhu 172 m od kontrolního stanoviště.

Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18.11.2016, které, jak již uvedeno shora, bylo napadeno pouze blanketním odvoláním žalobce.

Pokud jde o konkrétní žalobní námitky, pak je třeba se vyjádřit předně k otázce projednatelnosti přestupku, když krajský soud sdílí názor žalovaného, že § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého se běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením; a dále § 20 odst. 3 zákona o přestupcích, podle kterého přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky, použije na přestupky, se použije ve všech řízeních o přestupcích (čl. I bod 6 uvedené novely), neboť se jedná o procesní ustanovení. Tedy námitka žalobce o prekluzi přestupku není důvodná.

Pokud jde o ostatní námitky, pak je třeba poukázat na právní úpravu zákona o silničním provozu.

Podle § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu, je-li vyznačen jízdní pruh dopravní značkou "Vyhrazený jízdní pruh" (dále jen "vyhrazený jízdní pruh") pro určitý druh vozidel, platí pro řidiče ostatních vozidel obdobně § 13 odst. 2.

Podle § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu, se na tramvajový pás v úrovni vozovky smí v podélném směru vjet jen při objíždění, předjíždění, odbočování, otáčení, vjíždění na pozemní komunikaci, nebo vyžadují-li to zvláštní okolnosti, například není-li mezi tramvajovým pásem a okrajem vozovky dostatek místa; tramvajový pás zvýšený nad nebo snížený pod úroveň vozovky nebo od vozovky jinak oddělený například

obrubníkem se smí přejíždět jen příčně, a to na místě k tomu přizpůsobeném. Při vjíždění na tramvajový pás nesmí řidič ohrozit ani omezit v jízdě tramvaj.

Z citovaného znění právní úpravy § 14 ve spojení s § 13 odst. 2 silničního zákona je zřejmé, že řidič může vjet na vyhrazený jízdní pruh pouze z vymezených důvodů, když objíždění, které žalobce tvrdil, je specifikováno v ustanovení § 16 zákona o silničním provozu.

Podle § 16 zákona o silničním provozu, řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce vybočuje ze směru své jízdy, nesmí ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.

Krajský soud se ztotožnil s právním závěrem žalovaného, že se nejednalo o objíždění ve smyslu 16 zákona o silničním provozu, neboť se ztotožnil se skutkovým závěrem žalovaného, že se na předmětné komunikaci nenacházela žádná překážka, jak bylo prokázáno výpověďmi obou policistů, přičemž to zejména žalobce ani na místě samém neuplatnil, stejně jako na místě samém neuplatnil námitku údajného přeškrtnutí dopravního značení. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění je povinen znát pravidla silničního provozu a řídit se jimi.

Co se týče posouzení naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, krajský soud je jednoznačně toho názoru, že materiální znak přestupku byl naplněn, neboť popsáný skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, kteří se důvodně spoléhali na chování žalobce v souladu s pravidly silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Krajský soud souhlasí se závěrem správních orgánů o formě zavinění jako nevědomé nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Žalobce totiž o své povinnosti řídit se pravidly silničního provozu vzhledem k postavení držitele řidičského oprávnění vědět měl a mohl.

Krajský soud neshledal tvrzené porušení povinnosti uložené v § 3 správního řádu, neboť má za to, že se správní orgány věci řádně zabývaly a s ní se vypořádaly. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné. Stejně tak nelze souhlasit s námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti daných rozhodnutí, neboť výroky dostatečně vymezují přestupek z pohledu jeho nezaměnitelnosti a splňují veškeré zákonné náležitosti včetně náležitého uvedení právní úpravy, když sporované ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu obsahuje povinnost řidiče řídit se dopravními značkami, což žalobce porušil. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí je dostatečně přesvědčivé a je třeba jej posuzovat jako celek s rozhodnutím prvního orgánu prvního stupně. O spáchání přestupku žalobcem soud nemá žádné pochybnosti.

Ze všech těchto důvodů vyhodnotil krajský soud veškeré uplatněné žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst.1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. prosince 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: